

TÖPRENGÉS A SZEGÉNYSÉGRŐL

Ki a szegény? Aki azt mondja magáról? Akit a többiek mondanak szegénynek? Aki azt gondolja magáról? Akiról a többiek gondolják? Vagy helyzet- és körülményfüggő? A minap a metrólujjáróban láttam egy embert, aki nagyon elhanyagolt külsővel ült a kövön, és a következő felirat lógott a nyakában, mindenki által jól látható nagy betűkkel: ITALRA KÉREK. Bevallom, azóta is vegyes érzelmekkel gondolok rá. Az első reakcióm az volt: Ez egy bátor ember. Azután ilyen gondolatok keveregtek a fejemben: Idejutott? Ilyen borzasztóan őszinte? Vagy úgy döntött, hogy nem hazudik tovább? Róla mindenképpen azt merem mondani, hogy ő nagyon szegény ember. Annyira szenved az ital hiánya miatt, hogy már nem tud hazudni. Valamire megtanított: szegény az, aki szenved valaminek a hiánya miatt. A szegénység mértékét a hiány miatt érzett szenvedés határozza meg. No, jó, és ki az, aki ezt meg tudja mérni? Senki. De talán ez nem is fontos. Fontos a szabadulás a szenvedéstől. Fontos segíteni ezt a szabadulást. E kettő miatt fontos az éhezőkről, fázókról gondoskodni!

Miért alakul ki valakiben a hiányérzet, és e miatt szenvedés, jóllehet mindene megvan, sőt még bővelkedik is? És miért nem érez hiányt, és e miatt szenvedést, aki önkéntesen mond le dolgokról, esetleg a teljes szegénységet választja, mint például Szent Ferenc, vagy egy nem keresztény „szent”, Buddha? Az ilyen esetek azt mondatják velem, hogy a szegénység nem körülményfüggő. A szegénység hiánybetegség, hiányérzet, tudati állapot.

Az ember lényének vannak olyan területei, amelyek a végtelenre nyitottak. Például a vágyai, a fantáziája. A végtelen megragadására, birtoklására törekszik. Ezzel szemben végesek a képességei és a lehetőségei.

A lecke „nem piskóta”. A végtelenre nyitott embernek véges körülmények között kell megteremtienie feltöltődését, a telítettség tudatát, vagyis a boldogságát. Az emberiség szenvedésének nagy részét az okozza, hogy e kettőt nem tudja összehangolni. Függetlenül attól, hogy melyik földrészén él, s milyenek az anyagi körülményei. Ha a végtelen birtokba vétele valamilyen oknál fogva nem sikerül, véges dolgokkal akarja betölteni az űrt, amely benne tátong. Mindig a következő megszerzendőben reménykedik – ami persze eleve halott igyekezet, hiszen a mérhetetlen űrt nem tölti, és nem is töltheti ki a mérhető. Saját boldogsága érdekében rabolja ki a másik embert, szerez meg mindenáron mindent. „Hatalommal pénzt, pénzzel hatalmat.” Olyan dolgokat, teendőket kell tehát keresni, amelyek megfelelnek annak a célnak, hogy ne legyen hiányérzetünk. Vagyis nem materiálisak. Ilyenek például az együttérzés, az osztózás képessége, a fegyelem, figyelem, segítség stb., stb. Egyszóval a szeretet cselekedetei. Az már csak melléktermék, hogy mindezek képviselője is mellénk szegődik. A szeretet maga. Sem Ő, sem a felsoroltak nem mérhetőek sem hosszában, sem szélében. Úgy is mondhatnám, hogy mindegyik végtelen. Nagyon nagy a felelősségük azoknak, akik már felfedezték ezeknek a cselekedeteknek az életünkben játszott szerepét. Megtapasztalták, hogy lehetséges összehangolni a végtelenre nyitott vágyakat, fantáziát és a korlátozott képességet, lehetőséget, és ez az összehangolás milyen szabadságot ad. Megszabadít a minden gondolatot, fizikai erőt magának követelő feljebb jutási görcstől. Azért nagy a felelősségük, mert felfedezésüket nem tarthatják meg maguknak, el kell mondaniuk azoknak, akik szenvednek! Akik még nagyon sokan vannak. Nocsak, még egy mérhetetlen, vagyis a végtelenek közé sorolható tett!